

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

II. évfolyam, 43. szám

2013. március 18.

Kilépőkhöz

Régóta szokás a szakszervezetünkből kilépőket potyautasoknak nevezni, amivel nagyjából azt fejezzük ki, hogy a szervezeten kívüliek pont úgy élvezik a munkaharc eredményeit, mint a tagjaink. Márpedig ezek akkor sem apróságok, ha figyelembe vesszük, hogy a pénzügyi-gazdasági válság, no és a munkásellenes és megosztó kormányunk érdemei közé tartozik a szakszervezetek háttérbe szorítása is. Ilyen konkrét eredménye munkánknak például a Kollektív Szerződés, ami továbbra is a legjobb Magyarországon, de nem lebecsülhető a kávéteremünk, vagy a munkahelyek védelmében született megállapodások sem.

Mindezek mellett a Vasutasok Szakszervezete fontos anyagi előnyöket is biztosít tagjainak, melyeket csak érvényes tagkártyával lehet kihasználni, legyen az mobiltelefon előfizetés, kedvezményes bankszámlanyitás, balesetbiztosítás vagy a sok-sok üzlet, ahol öt-tíz százalékkal olcsóbban vásárolhatunk azokhoz képest, akik nem tartoznak tagjaink közé.

A lényeg abban van, hogy a kedvezmények igénybevételéhez fel kell mutatni az évente érvényesített tagkártyánkat, és máris nyélbe üthető az üzlet. Egyre többen élnek is a lehetőségekkel, több kedvezmény körében már-már általánosnak mondható a haszonélvezők száma.

Mindez természetesen öröndetes, de az a kilépő kolléga, aki megtartja tagkártyáját, év végéig minden további nélkül vásárolhat, előfizetéseket köthet, hiszen a matrica egy évre szól. Ráadásul a szolgáltatóknál csak a szerződéskötéskor kell igazolni a tagságot, aztán ha nem változtatunk azon, sok évig ingyen élvezhetik szakszervezetünk előnyeit.

Nem mondom, persze, hogy minden kilépő rossz ember, de lássuk be, hogy sokan elcsábulnak. A titkárok meg sokszor hiába kérik vissza a kártyát, mert mit tehet, ha azt mondja a kolléga, hogy elvesztette?

Mindezt az hiszem, fel sem merülne a gyanú, ha a kilépők önszántából adnák vissza a plastik lapot, kifejezve tiszteletüket annak a szervezetnek, amelynek gyakran évtizedekig tagjai voltak, nem beszélve egykori tagtársaikról és a titkárról.

Juhász Tiborné

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Egy nagyon hosszú hétvége

A hosszú hétvégénk csütörtök este kezdődött azzal, hogy sötétség borult a környékre, és ma hajnalban ért véget. Fénnyel persze, kívül is, meg belül is, hiszen alaposan megvilágosodtunk, ki ezért, ki azért. Hogy a kezdet és vég között mi történt? Valójában semmi meglepő, így utólag. Akkor persze pár dolgot másképp látott mindenki, aki részese volt a Nagy Kelet-magyarországi Áramszünetnek. Ami elég nagy volt, mert ha minden igaz, több mint hetven településen amúgy magyarosan mulathattunk, hiszen sok helyen három nap, és három éjjel tartott. De a torkosabbak már az ötödik napot gyúrik.

Természetesen most is az első éjszaka volt a legizgalmasabb, hiszen sokan újra átélhették a keresés szépségeit, de csütörtök este többet kellett küzdeni a találatért, mint egykoron. Például, mert a többség elszokott már attól, hogy lámpást tartson – ahogy egyik cimborá ecsetelte a helyzet mibenlétét, meg aztán vagy a lámpás tűnt el, vagy a fény. Mire túl volt a nép a régi-új izgalmon, aludni is jobban tudott, de a reggel sokaknak még izgalmasabbra sikeredett.

Péntekre a szokottnál sokkal hidegebb volt még ott is, ahol különböző, „praktikus” okok miatt nincsenek nagy meleghez szokva: Villany híján nem ment a gázkazán, esetleg a keringtető, ami már önmagában is nagy szivattyú, de a legtöbb otthont a szél is alaposan kiszellőztette. Ettől már csak az volt szebb, mikor kiment a gazda az ajtón, vagyis szeretett volna, mert embernyi és jéghideg hó fallal találta szemben magát. Gyorsan vissza is ment megnyugodni, mielőtt az egész bedőlt volna a házba, de aztán mégiscsak ki kellett menni, és megkeresni a télire eltett hólapátot. Ezzel szorgos munka vette kezdetét a mi utcánkban is, miközben próbáltunk némi infót szerezni a világról.

De a lehetőségeink nagyon korlátozottak voltak, és csak annyit tudtunk meg egymástól, hogy hull a hó, és fúj a szél, tehát hóvihár van. Meg azt, hogy jó páran ott rekedtek valahol útközben, mert a vasúton is elszállt a villany a felsővezetésekből, és persze nem csak a mi házuk előtt keletkeztek hóhegyek. De az is kiderült az egyik szomszéd asszony jóvoltából, hogy „Szép egy felszabadulás ünnepünk van!” Erre mondtam én, beszéljünk inkább másról, de mivel sehogy sem akarta befejezni a rendhagyó történelem órát, közöltem vele, hogy visszavonulok, mert telefonálnom kell a gyerekeknek – és visszavonultam.

A telefonálás...délelőtt térerő nem volt, délután meg, mire csitult a vihar, a táperő szűnt meg létezni, és villany híján nem lehetett tölteni az akksikat. No, gyerünk az ösökhöz, nekik még van vezetékes telefon, és szerencsével jártunk. Egyrészt, mert összejött a telefonálás, másrészt meg azért, mert estére már a vezetékes is úgy elmúlt, mint egykor az első éjszaka. A fiatalok is szerencsések voltak, mert megfogadván javaslatomat, nem törekedtek hazautazni, és bekvártélyozták magukat baráthoz, barátnőhöz. Tudtam én mindig, hogy szófogadó gyerekek.

A következő estére már elmúlt az első varázsa, rutinból ment minden, mint a karikacsapás. Érdekeség, hogy a se telefon, se tévé, se internet állapota közel sem volt olyan vészes, mint akkor hitték az emberek: Többnyire senki nem akart senkit elsőként keresni. Viszont, ahogyan egy kedves ismerősöm megpendítette, akár gyertyafényes vacsira is volt idő, mint egykor, feltéve, ha jól ment a lámpás állítás, és nem égtek idő előtt csonkig a gyertyák.

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

HUMORSAROK

CSILLAGOS ÖTÖS

Egy pasas bemegy a gyógyszertárba, és mutatja kinyitott tenyerét. A patikus megkérdezi:

- Kézkrém lesz?
- Nem, öt Viagrát kérek, mert ma öt nővel találkozom!

Másnap újra megy, és megint mutatja a tenyerét. A patikus egyből kapcsol:

- Tudom, öt Viagra lesz!
- Nem, nem, kézkrém! Nem jött össze a randi...

FEL! TÁMADUNK!

Egy idős néni odamegy a temetőben az enyhén pityókás sírásóhoz:

- Ne haragudjon kedveském, megmondaná nekem, merre találok a 41-es parcella 34-es sírját?
- Hö, hö. Hát ezt bírom. Elmászkalnak, aztán meg nem találnak vissza.

Balogh Attila